

zakona. Judikatura a literatura však vždy stály a dosud stojí na stanovisku, že pouhá neopatrnost a nepozornost pokud se týče nedopatření v jednotlivém případě nedokazují ještě neschopnosti zjednané osoby. A to vším právem. Neschopností dle § 1315 obč. zák. sluší rozuměti trvalou vlastnost zřizencovu, která záleží buď v nedostatku potřebných znalostí praktických nebo ve vadnosti povahy, a činí zřizence nezpůsobilým, by obstarával bezvadně práce, k nimž byl zjedнан. Nejvyšší soud nemá tedy příčiny, by se odchýlil od stanoviska výše naznačeného. Důkaz pak, že kočí L. jest neschopnou osobou ve smyslu svrchu uvedeném, náležel žalobci; tento však neprovedl tohoto důkazu. Plyneť opak ze skutkových zjištění nižších soudů. Jinak lze odkázati dovolatele na důvody rozsudku odvolacího soudu, které hovoří stavu věci a zákonu a nejsou vyvráceny vývody dovolacího spisu.

Čís. 1077.

Obmezití tarifem ručení za ztrátu, schodek anebo poškození zavazadla na určitý peníz, jest přípustno pouze ohledně cestovních zavazadel, nikoli však též ohledně zavazadel, uložených v nádražní šatně.

Za zavazadla, uložená v nádražní šatně, ručí obecnstvu pouze a jediné dráha, byť i šatnu zadala soukromému podnikateli.

(Rozh. ze dne 1. června 1921, Rv II 79/21.)

Přerušivši jízdu po železnici uložila žalobkyně v nádražní šatně na schovací lístek koš s prádlem a šatstvem. Lístek, opatřený označením dráhy a firmou podnikatele šatny Leopolda H., obsahoval na rubu upozornění, že za zavazadla poskytuje se odškodné nejvýše 100 Kč. Uložený koš vydán byl zřizenci šatny na padělaný schovací lístek neznámé osobě. Žalobou na železniční erár a podnikatele šatny Leopolda H. domáhala se ukladatelka výroku, že jsou oba rukou společnou a nerozdílnou povinni odškodniti ji za ztracený koš i s obsahem. Procesní soud prvního stupně uznal dle prosby žalobní, vycházející z názoru, že pasivně ke sporu jsou legitimováni obě žalované strany, podnikatel šatny proto, že iako samostatný podnikatel schovací smlouvu uzavřel, žalovaná dráha pak proto, že podle § 39 žel. dopr. ř. postihuje ji povinnost, postarati se o šatnu, a tudíž i ručení za uložená tam zavazadla, dále že ztráta nastala vinou obou žalovaných, poněvadž zavazadlo při patřičné obezřetnosti nebylo by bývalo vydáno na padělaný schovací lístek a žalovaná dráha nepostarala se o patřičný dozor na podnikatele, a posléze, že při solidární odpovědnosti obou žalovaných nepřichází v úvahu tarifové obmezení náhradní povinnosti na 100 K, mající význam jen v poměru skladatele ku dráze. Odvolací soud žalobu proti podnikateli dráhy zamítl, proti dráze zamítl ji, pokud domáhala se náhrady přes 100 K. Důvody: Spolužalovaný Leopold H. není ku sporu pasivně legitimován. Neboť dle předpisu § 39 želez. dopr. ř. má správa dráhy postarati se o to, by ve stanicích byly po ruce vhodné místnosti pro přechodné uschování zavazadel (šatna). Dle tohoto jasného znění zákona jest správa dráhy pouze povinna místnosti pro uschování zavazadel poříditi, není však nijak povinna, by sama uschovací službu v nich prováděla, naopak může službu

tu přenechati jinému podnikateli. Dle předpisu tčhož § 39 žel. dopr. ř. ručí dráha vždy jako schovatel. Z toho plyne, že v případě zřízení šatny ručí dráha jako schovatel vždy sama, bez rozdílu zda-li šatnu obstarává ve vlastní regii, t. j. vlastními zřízenci, či dává-li ji obstarávat jinými podnikateli. Vůči obecnstvu jest dráha v obou případech samoschovatelem a pro obecnstvo je lhostejno, jakou má úmluvu s podnikatelem, jemuž provoz šatny zadala, neboť úmluva tato jest věcí, týkající se jediné vnitřního poměru mezi dráhou a podnikatelem. Následkem tohoto, v rozhodnutích nejvyššího soudního dvoru opětovně vysloveného názoru, soud I. stolice nesprávně právnicky posoudil věc, když uznal, že dle smlouvy, mezi drahou a žalovaným Leopoldem H-em v roce 1916 uzavřené, žalovaný Leopold H-a pokládáti sluší za samostatného podnikatele, který za provozování šatny na nádraží ručí a že následkem toho jako samostatný schovatel jest povinen rukou společnou a nerozdílnou s drahou, která dle zákona jako spoluuschovatelka ručí, zavazadlo, o které se jedná, žalobkyni vydati, pokud se týče ji odškodnit.

Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu ohledně Leopolda H. potvrdil, ohledně žalované dráhy však změnil a obnovil v tomto směru rozsudek první stolice.

D ů v o d y :

Dovolání uplatňujícím dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. nelze upřítí částečného oprávnění, pokud napadá výrok rozsudku ohledně povinnosti žalovaného železničního eráru, jenž druhou stolicí byl odsouzen k náhradě škody pouze ve výši 100 K vzhledem k dodatku III k § 39 železničního dopravního řádu, kterým ručení dráhy za ztrátu v šatně uschovaného zavazadla jest obmezeno na částku 100 K. Dovolací soud nesdílí názor napadeného rozsudku, že toto omezení se jeví jen prováděcím ustanovením ve smyslu § 2 odstavec první žel. dopr. ř., že dotýčný tarif nabytí platnosti zákona a platí vůči každému, tedy i vůči žalobkyni, která přitom, že své zavazadlo uložila do nádražní šatny, se podrobila tomuto omezení. Dle § 35 žel. dopr. ř. jest obmezení ručení dráhy za zavazadla na peníz maximální přípustným pouze při zavazadlech cestovních ve smyslu §§ 30 a 35 odstavec druhý zmíněného žel. dopr. ř. Ustanovení § 39 takové obmezení při obyčejných za účelem přechodného uschování do nádražní šatny uložených zavazadlech výslovně vylučuje tím, že ustanovuje ručení dráhy jako schovatele, t. j. ručení za celou škodu ve smyslu § 964 obč. zák. Tomuto výkladu není na překážku § 2 žel. dopr. ř., jelikož prováděcími ustanoveními nelze změnit dopravní řád, ani § 6, jenž mluví o tarifech dopravních. Zmíněný dodatek III. k § 39 odporuje tedy zřejmě ustanovením §§ 35 a 39, pročť není s to, aby obmezoval ručení dráhy na nepatrnou částku 100 K. Že žalobkyně přijetím uschovacího lístku, na kterém toto omezení je otištěno, tomuto se nepodrobila, naříkaný rozsudek správně odůvodňuje, přihlíží ale neprávem k § 95, který jest zařazen do oddílu VIII., jednajícího o dopravě zboží, a dle § 35 se vztahuje pouze na zavazadla cestovní a nikoliv na zavazadla ve smyslu § 39 zařazeného do oddílu IV., jenž se zabývá dopravou zavazadel cestovních. Jelikož nižší soudy zjistily, že sporná zavazadla následkem předložení padělaného lístku uschovacího byla vydána osobě neoprávněné, stalo se

vrácení těchto zavazadel nemožným, pročez dle § 964 obč. zák. lze odsouditi žalovaný erár, jenž ve spise odvolacím uznává právní duvod žalobního nároku, jen k náhradě celé škody ve výši prvním soudcem ustanovené. Bylo tedy dovolání v tomto kuse vyhověti a obnoviti rozsudek prvního soudce, pokud jím byl odsouzen žalovaný erár zaplatiti žalobkyni zažalovaných 2891 K s 6 proc. úroky ode dne 29. prosince 1918. Naproti tomu není oduvodněno dovolání do výroku druhé stolice ohledně žalovaného Leopolda H-a. V tomto směru poukazuje se dovolatelka na v podstatě správné důvody napadeného rozsudku, jenž nebyl vyvrácen spisem dovolacím. K jeho vývodům se podotýká, že dle § 39 žel. dopr. ř. dráha ručí obecnstvu jako samoschovatel i tehdy, když neobstarává šatnu ve vlastní režii, a že k ustanovení § 1406 obč. zák. nelze přihlížeti proto, že se tu patrně nejedná o převzetí závazku ve smyslu tohoto místa zákonného.

Čís. 1078.

Rakouský erár může před československými soudy býti zastupován rakouskou (vídeňskou) finanční prokuraturou.

Jest věcí poddlužníka (eráru), by navrhl zrušení exekuce, je-li její vedení nepřipustno; povinný nemůže sám uplatňovati nepřipustnost exekuce dle dvor. dekretu ze dne 31. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 7. června 1921, R I 613/21.)

Rakouský erár, zastoupený Vídeňskou finanční prokuraturou, domáhal se u tuzemského okresního soudu, by mu byla přikázána k vybrání pohledávka, jež přísluší dlužníku vůči československému eráru a jež byla již usnesením okresního soudu Vídeňského zabavena na základě vykonatelného duplikátu platebního rozkazu ústředního a poplatky vyměřujícího úřadu ve Vídni. Okresní soud zamítl exekuční návrh, ježto dle § 2 ex. ř. lze vésti exekuci jen na základě příkazů platebních těch úřadů nebo veřejných orgánů, které jsou sice mimo obvod, kde exekuční řád platí, avšak jsou podřízeny některému úřadu, jenž má své sídlo v obvodu platnosti tohoto zákona, čehož v tomto případě není. Rekursní soud exekučnímu návrhu vyhověl. Důvody: Jde tu o výkon exekuce povolené cizozemským soudem na základě cizozemského titulu exekučního. Pro toto řízení exekuční platí předpisy §§ 79 až 86 ex. ř., kteréž však byly změněny ohledně Rakouska nařízením vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. o exekuci podle spisů a listin zřízených v rakouském státě. Bylo totiž dle § 84 ex. ř. prohlášeno, že mohou soudy rakouského státu u příslušného zdejšího soudu (§ 82 ex. ř.) navrhnouti, aby byla exekuce povolena, nebo, jako dosud, exekuci samy povoliti a za její výkon přímo soud k výkonu povolaný (exekuční soud) dožádati. Soud exekuční, byla-li povolena exekuce soudem rakouským, není tedy oprávněn se zabývati zodpovědním otázky, zdali tu platný titul exekuční jest, či není, nýbrž exekuci vykonati, pokud se týče v ní pokračovati. To plyne z druhého odstavce cit. nař., dle kterého není žádný titul exekuční v takovém případě vyloučen. Dle § 303 ex. ř. jest příslušným rozhodovati o návrhu na přikázání pohledávky k vybrání